

Вечоріє. Прозорий серпанок туману накриває світ, надаючи йому загадковості. Яскраві тони блякнуть і гаснуть у вечоровій сутіні. Настає панування тіней.

Дукареліс сидить на балкончику й дивиться в темряву, дихання якої шириться довкола. На небо вже викотився Асперитис, його вже добре видно. І рушив траєкторією, незмінною зі сотворіння світу, якою рухається стільки тисячоліть, виказуючи абсолютну відданість обов'язку! Коли зникне потреба виконувати його, зникне сам світ. Зранку його називають Авгериносом, а в давнину кликали Еосфором, однак всі ці назви належать тій самій планеті Венері, міфологічному жіночому архетипу кохання та вроди.

Дукареліс бачить планету згори і те, як вона тремтить у вологій атмосфері Егеїди, немов підморгуючи йому. Крихітні кажани, що повибиралися зі схованок, тепер ширяють перед ним, ледве на зачіпаючи крилами обличчя. Здалеку доноситься плач нічної птахи.

Дукареліс поринає в невеселі думки про своє життя-буття, питання якого останнім часом узяли в облогу його душу, та відповіді на них нема. У цей момент знову дзеленькає телефон. Раз, два, три, доки він встигає відповісти. Його номер нікому невідомий. Телефонують на стаціонарний, до якого за порадою поліції він прив'язав номер мобільного, замовивши переадресацію, перш ніж вирушити на острів.

«Слухаю!» — каже він і покашлювання виказує його подив. «Слухаю! Говоріть!» — повторює, але з того кінця дроту ніхто не відповідає, там нема життя. У нього пришвидшується пульс і розширюються зіниці, як буває від сильної схвильованості.

«Слухаю! Відповідайте!» — знервовано повторює він. Кілька разів поспіль вимовляє ім'я дружини. Раптом його обличчя освітлюється, наче хтось з того боку виявив ознаки життя. «Це ти? Ти? Не мовчи!»

Але у відповідь він чує важке дихання, яке ллється нізвідки й електричним струмом пронизує все тіло. Воно наповнює собою слух, скидається на дихання чоловіка, повільне та загрозливе. На тому боці рвучко кидають слухавку, лишаючи по собі тільки пронизливий, різкий електронний відгомін.

Дукареліс не знаходить собі місця. Цей дзвінок, імовірно, є першим посланням за стільки часу, яке, можливо, має хоч якійсь зв'язок зі зникненням його дружини. Таким далеким і туманним, темним, немовби принесеним електромагнітними хвилями десь із чорних глибин всесвіту.

Одразу телефонує слідчому, але той не відповідає.

Усю ніч він не може скліпити очей. У вухах стоїть те важке дихання. Він намагається уявити обличчя абонента, але жодне обличчя, яке йому вимальовує уява, не підходить.

Зранку йому телефонує слідчий. Так, він уже в курсі. Поліція зафіксувала дзвінок. Його зробили з телефонної будки в пірейському порту.

— Що може означати цей дзвінок, пане поліцейський? Той мовчить, а потім говорить:

— Або все, або геть нічого, пане Дукарелісе.

Все або нічого.

Слідчий просить його наступного разу, якщо таке станеться, спробувати затягнути час, не кидати слухавку, щось говорити, намагаючись утягнути незнайомця в розмову, а він, своєю чергою, влаштує тому пастку.